

Antydning, som det ærede Medlem for Kants Amt's 1ste Valgkreds (Schjøtt) som med, har Noget paa sig, den Antydning, som han nu sidst fremsatte, om der virkelig af de under Maskeanholdelserne eller Enkeltanholdelserne indbefattede Personer er ført Noget fra Christianshavn til Skabene, hvor de have siddet, Somme sige 5, Andre 7 Timer, paa Dage, hvor Sagen slet ikke var paataent at blive optagen. Det ærede Medlem brugte en Ytring, som jeg har opfattet saaledes (Schjøtt: De bleve ikke hentede fra Christianshavn), altsaa førte op i Skabene fra Arresten, der er, det bliver det Samme. — Skaf os Oplysning, om der er mindste Grund til at fremkomme med saadanne Ytringer i Folkethinget; thi saa maa det være en Misforstaaelse af Underordnede, en Dommer kan man ikke tænke sig bruge Varetægtsfængsel paa den Maade, dernæst, om det er oplyst, hvorledes Bepiisningen har været, i hvilken Grad den har været forskjellig fra det i Fængselsreglementet bestemte, og med hvilken Ret, og endelig af hvilken Grund der er negtet de Anholdte — om det er negtet, hvilket er paastaet. — Koff, som ere anholdte pludselig, og som sidde med Hustru og Børn, Tilladelse til, selvsølgelig i en Funktionærs Nærværelse, at tale med deres Hustru om Familieforhold og slige Ting, som aldeles ikke behøve i mindste Maade at berøre eller have nogen Indflydelse paa den Stilling, hvori de ere, om det er slet, at saadan Adfærd er viist mod dem, og da af hvilke Grunde. Jeg er overbevist om, at den ærede Justitsminister vil lige til alle Sider i Samfundet, ogsaa ligeoverfor dem, som i politisk Henseende se op til ham, og vilde gøre Gavn, hvis han til sit juridiske Svar her sviede den Erkjendelse, at en Forespørgsel med fremkomne bestemte Paastande og Paavisning af Noget, der udgaves for Kjendsgjerninger, vilde han anse i alt Fald, som lige saa besøjet Anledning for ham til at tage sig af denne Sag, som et eller andet Stykke Papir, der blev sendt ind til hans Kontor, og at alle de Forhold, der uden at krænke Domstolens Værdighed og Uafhængighed, vedkom ham, vilde han stæffe fremlyst optaget, fremsat, og forelagt i det Thing, i hvilket Forespørgslen var gjort. Den ærede Justitsminister veed nok, hvad han kan faae ind under sit Embede, og jeg kan ikke nægte, at jeg tror, at han skylder en Sag af den Bestaaenhed, der har vakt saa megen Opsigt, at han til sit første Svar fører dette, at han vil tage Anledning af Forhandlingen til at fremdrage de Spørgsmaal til Underøggelse, som vedkomme hans Embede, og give Folkethinget Forklaring

derom. Vil den ærede Justitsminister ikke føie det til sit forrige Svar, skal jeg udtale, at jeg hører til de Medlemmer, som ikke ere tilfredsstillende ved Ministerens Optraeden i dette Spørgsmaal, hvormeget jeg end i formel juridisk Henseende kan agte hans første Svar.

Leth: Jeg ønsker i dette Dieblit kun at holde mig til det sidste Stykke i Forespørgslen, det, som gaar ud paa at spørge om, hvad den meget ærede Minister agter at foretage, eller om han agter at foretage Noget i Anledning af Autoriteternes Fremgangsmaade i det nævnte Tilfælde. Efter min Opfattelse vilde Ministeren ved Siden af, hvad han maatte agte at foretage i Anledning af det specielt foreliggende Tilfælde, kunne tage Anledning af, at Sagen nu er bragt paa Bane paa denne Maade, til ogsaa at træffe Foranstaltninger, som vedrørte Fremtiden og andre Tilfælde. Det er dette, som jeg siger paa, og jeg kunde derfor gjerne ønske at høre af den ærede Minister, om han ellers er villig til at hvare derpaa, om han, under de nuværende Forhold vilde kunne gaa ind paa, hvad jeg sagde før, at Varetægtsarresten kun maa bestaa i simpel Frihedsberøvelse, og at den Arresterede ikke skal være indskrænket i Henseende til Forpleining, ei heller udelukkes fra Samfund med Andre. Med disse to Ting om Indskrænkning i Forpleining og Udelukkelse fra Samtale med Andre forholder det sig saaledes: Hvad det Første angaar, tror jeg ikke i dette Dieblit at tage feil, jeg kan ikke paavise, hvor det staar, men jeg tror ikke, jeg tager feil, naar jeg siger, at det forholder sig saaledes, at det ligger i en Dommers Magt at unddrage vedkommende Varetægtsarrestant Extrasforpleining, det vil altsaa sige en Forpleining ud over, hvad han skal have efter Arrestreglementet. (Lauridsen: Det staar i § 12). Det kan godt være; det ligger i Dommers Haand, det tror jeg ikke er tvivlsomt. Det ærede Medlem for Sorø Amt's 1ste Valgkreds (Lauridsen) spørger, om der ikke skal være en Grund dertil. Jeg tror ikke, der skal være anden Grund, end at Dommeren finder, at saa skal være. Grunden er vel i Reglen den at paavirke Arrestanten i Retning af Villighed til at afgive Tilstaaelse. Jeg kan ikke tvivle om, at det forholder sig saaledes, det har man for tidt hørt Tale om. Med Hentyk til det andet Punkt, at Arrestanten ikke maa tale med Andre, saa have vi jo positive Bestemmelser derom i Arrestreglementet af 7. Mai 1846, i Ex. i sammes Vitra D. § 33, hvor det forbydes Arrestforvareren paa det Strengeste